

[Ragnhild Andersen.]

forslag, et forslag med den bredest mulige tilslutning. Terningerne blev i udvalget kastet frem og tilbage. Rentemodtagerne og offentligheden fik fra tid til anden besked om snart det ene og snart det andet forslag i udvalget. Snart skulle pensionen påbegyndes 1. juli, snart 1. april, og de ældre spurgte med bekymring: Hvad bliver det til? Ja, i dag foreligger jo svaret, hvad angår ikrafttrædelsesdatoen, og det er, at man nu foreslår, at loven først skal træde i kraft den 1. oktober 1957.

Rentemodtagernes organisation henvendte sig til udvalget på et tidligt tidspunkt med opfordring til nu at gennemføre fællesforslaget, selvom de ikke var tilfredse med alle bestemmelserne deri, for, som de ældre sagde, der er dog forbedringer i det også til os, og vi har hårdt brug for dem. Det var i vinter, de henvendte sig, da de på grund af kulden havde vanskeligheder med at skaffe penge til lidt ekstra brændsel. Men det er jo ikke længere fællesforslaget fra de to partier, der ligger på bordet; det er et nyt forslag, et helt nyt forslag, og man kan sige et forslag, som for rentemodtagerne, for de mindrebemidlede ældre i vort land, er ikke så lidt ringere end fællesforslaget — ikke så lidt ringere end fællesforslaget — hvad der meget må beklages. Hvor er de 900 kr.s forbedring blevet af, som efter de to partiers oprindelige forslag på fire år skulle have været gennemført for ægtepar? Under forhandlingernes gang er den blevet reduceret til en eengangsförbedring på 400 kr. til ægtepar i hovedstaden, hverken mere eller mindre. De 500 kr.s forbedring, der var lovet i løbet af de fire år, er ikke så meget som omtalt.

Jeg hører nok, at den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Bundvad, siger, at der dermed skabes et grundlag at arbejde videre på. Ja, det må da også være den eneste grund til, at man kan godtage de forringelser, der her er skabt. Men det kan ikke tjene til undskyldning for, at de to partier er vejet bort fra deres oprindelige forslag om i løbet af fire år at sikre et fremskridt på 900 kr. til rentemodtagerne. I købstæderne er de 900 kr. blevet reduceret til 500 kr. og i landkommunerne til 600 kr. Jeg ser her ikke bort fra den for-

bedring af forholdet mellem zonerne, der er opnået i udvalget ved ved denne første forhøjelse at give rentemodtagerne i zonerne II og III mere end i hovedstaden. Men hvor er den øvrige forbedring blevet af, som de to partier lovede i de nærmest følgende år?

Jeg finder det også urimeligt og nedslående, at forslaget endnu en gang udsætter ikrafttrædelsesdatoen med tre måneder. For en måned siden blev det kundgjort i pressen og radioen, at nu arbejdede man med et forslag, der skulle træde i kraft 1. april 1957, og alle ældre begyndte at glæde sig. Det oprindelige forslag lød på 1. juli; det, vi behandler i dag, lyder som nævnt på en ikrafttrædelsesdato, der først skal indtræffe den 1. oktober 1957, mere end et år frem i tiden. Hvad er nu forklaringen på, at de to partier, der er forslagsstillere, og som råder over et sikkert flertal her i salen, ikke i det mindste er blevet stående fast på, at forslagets ikrafttræden ikke kunne ændres i opsættende retning?

Forslaget er også blevet forringet, hvad angår aldersgrænserne. Kommunisterne finder det, som vi før har sagt, og som det også fremgår af vort eget lovforslag og af vore underændringsforslag, stadig ganske urimeligt, at aldersgrænserne flyttes op til de 62 og 67 år, når der i virkeligheden er behov for at bevare dem og på visse områder for at lempe dem nedefter. De to partiers forslag gik oprindeligt ud på, at aldersgrænserne vel skulle forhøjes med 2 år til 67 år i almindelighed og 62 år for de enlige kvinder, men, sagde de to partier, det skal i hvert fald gøres meget lempeligt. Derfor må det foregå over en længere periode, over en 6 års periode.

I det forslag, vi skal stemme om i dag, er denne overgangsperiode næsten halveret, det vil sige sat ned til ialt 3½ år. Fra den 1. april 1961 gælder det, at ingen kan få folkepension, det, som vi endnu benævner aldersrente, før de er 67 år gamle, og for enlige kvinders vedkommende før de er 62 år gamle; også her er der i forhold til forslaget af 11. november i fjor et betydeligt tilbageskridt. Sådanne forringende virkninger for rentemodtagerne er der kommet ud af bestræbelserne for at få venstre og de konservative med til dette forslag.

Hvordan stiller det sig så med de to partiers villighed til at medvirke til forslagets